

него ще налѣжъ, бърже отговорилъ Киръ: и нема да ти отпѣжъ половина та чаша!“ Подиръ туй зель чаша та, налѣлъ въ нея вино и подалъ на царя. „Че окусай ты по напредъ вино то, рекълъ дѣдо му.“ — „Не, не! отговорило момче то, туй азъ не го струвамъ. Въ вино то има отрова, преди малко азъ съгледахъ туй на вашя пиръ. Какъвъ шумъ стана! какъ викахте выи синца и са смѣяхте! Пѣвцы тѣ ревахъ, доро пресыпнахъ, а никой ги не слушаше. Доро сѣдяхте, синца са хваляхте съ сила та си, а като станяхте, никой не можеше да са държи на крака та си. Выи забравихте, кой какъвъ е: ты царю, не помнеше че си царь, а други тѣ забравихъ, че сж твои подданы.“ — „Нема, рекълъ Астіагъ: баща ти никога не са напива?“ — „Никога“ — „А какъ прави той?“ — „Той си погася жажда та съ вода, — и сичко.“

Сички тѣ тѣзи умны заблѣжванія и отвѣты накарала Астіага ёще повече да обикне внука си. Той го учаль да ѣзди, подарилъ му добры конье и го водилъ съ себе си по ловъ и за да го привлече кѣмъ себе си, правилъ му сѣкаквы удовольствія. Арпагъ са и той радвалъ на събуденя духъ на момче то, но отъ други причины.

3.

Киръ са върнѣлъ въ Персія и скоро станѣлъ най знаменитъ и най пѣргать челѣкъ въ всички та страна. Арпагъ му проваждалъ тайно сѣкаквы дарове, за да го расположи кѣмъ себе си. Единъ пѣтъ той му проводилъ заецъ. — „Разрѣжи го, рекълъ на Кира проводеный тѣ отъ Арпага челѣкъ: — но никой да та не види.“ — Киръ направилъ туй и въ утроба та на заеца намѣрилъ писмо, въ което Арпагъ го убѣждавалъ да склони Персы тѣ да отхвърлѣтъ владычество то на Мидяны тѣ, и го приканвалъ ёще да нападне съ обрѣжена сила на жестокия си дѣда. Туй предложеніе аресало на Кира, кой то търеялъ дѣятельность. Съ писмо то въ рѣка той